

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/322/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116213131
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2116213131.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom 811 02 Bratislava, Žižkova 11, IČO: 36 854 140, zastúpeného spoločnosťou: Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s.r.o., so sídlom Prievozská 4/B, Bratislava, IČO: 47 239 921 proti žalovanému: K. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XXX, o zaplatenie 1.470,72 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11C/168/2016-60 zo dňa 07. augusta 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanému nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou § 3 ods. 6, § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch, § 488, § 489, § 52 ods. 1 a 2, § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 497, § 708 ods. 1 a 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka. Vecne argumentoval tým, že z vykonaného dokazovania nebolo možné mať za preukázané, že by medzi stranami sporu bola platne uzavretá zmluva o povolenom prečerpaní. Žalobca ako listinný dôkaz, ktorým malo byť preukázané uzavretie takejto zmluvy, predložil iba Oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania k žiadosti reg.č. 003261286R zo dňa 02.07.2009 podpísané žalobcom. Uvedená listina je podpísaná aj žalovaným, avšak podpis je osvedčením iba o tom, že žalovaný uvedené oznámenie prevzal. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať v zmysle § 40 ods. 1 OZ v spojení s § 4 ods. 1 ZoSÚ písomnú formu, inak je neplatná. Na neplatnosť zmluvy musí súd prihliadať ex offio, pretože ide o absolútnu neplatnosť. Súď pritom poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/124/2017-194 zo dňa 30.04.2018. V konaní nebolo preukázané, že by zo strany žalovaného došlo k návrhu na uzavretie zmluvy, t.j. k offerte (§ 43a ods. 1 OZ), keďže žalobca v konaní nepredložil žiadnu „žiadosť“ o povolené prečerpanie. Súď tak nemal za preukázané, čo vôbec bolo obsahom žiadosti a či v nej boli obsiahnuté náležitosti podľa ZoSÚ. Zároveň nebolo možné zistiť, či prípadná žiadosť o poskytnutie povoleného prečerpania (návrh na uzavretie zmluvy zo strany žalovaného) a listina o oznámení poskytnutia úveru (ktorá by mala byť prijatím návrhu žalobcom) majú zhodný obsah a možno hovoriť o návrhu a prijatí návrhu, pretože v opačnom prípade by i tak išlo (v prípade oznámenia) o nový návrh. Samotné oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania pritom nie je možné považovať za zmluvu, keď ide len o jednostranný právny úkon zo strany žalobcu, pretože žalovaný na tejto listine podpísal len jej prevzatie. Keďže žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno

svojho tvrdenia o uzavretí zmluvy o povolenom prečerpaní, nakoľko nebolo preukázané uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme tak, ako to predpokladá § 4 ods. 1 ZoSÚ, ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 40 ods. 1 OZ, na ktorú skutočnosť musí súd prihliadať z úradnej povinnosti (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 25Co/527/2015 zo dňa 22.02.2017).

3. Keďže v konaní nebolo preukázané, že bola uzavretá písomná zmluva o povolenom prečerpaní a čo bolo jej obsahom (a okrem toho, či spĺňala náležitosti ZoSÚ), žalobcovi vzniklo právo požadovať od žalovaného len sumu, ktorú žalovanému skutočne poskytol, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Nakoľko podľa Špecifikácie pohľadávky (č.l. 27) žalovaný čerpal od žalobcu celkom sumu 31.921,87 eura (súčet položiek v stĺpci „Cerpanie“) a žalobcovi zaplatil celkom sumu 33.583,75 eura (súčet položiek v stĺpci „Zaplatene celkom“), vrátil žalobcovi celú čerpanú sumu, žaloba je tak nedôvodná, a preto ju súd vo výroku I. rozsudku zamietol. Nad rámec súd uvádza, že i keby platné uzavretie zmluvy o povolenom prečerpaní v konaní preukázané bolo, žalobe by nebolo možné vyhovieť, a to z dôvodu, že žalobca si povinnosť tvrdenia dostatočne nesplnil, keď napriek výzve zo strany súdu (č.l. 23) nešpecifikoval, akým spôsobom výpočtu dospel k sume istiny, k sume úroku a k sume úrokov z omeškania. Nesplnenie takejto povinnosti má pre stranu sporu nepriaznivý dôsledok, pretože pokiaľ sa súd o potrebných skutočnostiach nedozvie, nebude môcť potrebnú skutočnosť urobiť predmetom svojho poznania a bude nútený pre nedostatok odôvodnenia žalobu zamietnuť. Žalobca sa v obsahu žaloby, ako aj v obsahu podania zo dňa 11.05.2018 (č.l. 25) obmedzil len na odkaz na prílohy k žalobe. Skutkové tvrdenia žalobcu sú nedostatočné, aby z nich mohol byť vyvodенý vznik právneho nároku žalobcu voči žalovanému. Žalobca len všeobecne konštatuje výšku istiny, úroku z úveru a úroku z omeškania, avšak jednoznačne nepreukázal prípadný základ ani výšku čiastkových nárokov, z ktorých pozostávala žalovaná suma. Podľa názoru súdu si tak žalobca v konaní nesplnil povinnosť tvrdenia, keď napriek výzve súdu nešpecifikoval riadne jednotlivé zložky žalovanej sumy, najmä neuviedol z akej sumy, za aké obdobie a v akej sadzbe boli účtované úroky z úveru a úroky z omeškania. Súd mal preto za to, že nárok žalobcu by nebolo možné považovať za preukázaný ani v prípade, že by bolo preukázané uzavretie platnej zmluvy o povolenom prečerpaní, keď žalobca ani na výzvu súdu neuviedol, ako dospel k výške istiny, úroku z úveru a úroku z omeškania, z ktorých má pozostávať žalovaná pohľadávka. Žalobca odkazoval iba na listinné dôkazy, avšak v zmysle ustanovenia § 132 ods. 2 CSP opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, o čom bol žalobca poučený. Bolo by porušením zásady rovnosti strán sporu (a to najmä v prípade spotrebiteľskej veci), ak by súd tvoril skutkové tvrdenia za žalobcu, t.j. ak by vyhľadával v listinných dôkazoch skutočnosti, ktoré má žalobca tvrdiť. Navyše, zo žalobcom predložených listinných dôkazov ani nie je zrejmé, akým spôsobom bol vypočítaný úrok z úveru a úrok z omeškania práve (za aké obdobie, z akých súm, pri akej výške úroku). Tým, že žalobca napriek výzve súdu neuviedol dostatočné skutkové tvrdenia, ktorými by špecifikoval celkovú dlžnú sumu, nebolo by potom možné (ani v prípade platne uzavretej zmluvy o povolenom prečerpaní) zo strany súdu verifikovať správnosť výšky celkového žalovaného nároku 1.470,72 eura, a bolo potrebné žalobu aj z tohto dôvodu zamietnuť. Odkaz žalobcu na listinné dôkazy je nepostačujúci, pretože súd by vyvodzovaním skutkových tvrdení namiesto žalobcu porušil zásadu rovnosti strán sporu. Podporne súd poukazuje napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/157/2015 zo dňa 02.12.2015, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 25Co/96/2017 zo dňa 30.04.2018, v ktorom odvolací súd vo veci totožného žalobcu dospel k záveru, že „žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď z predložených dôkazov nebolo možné vytvoriť celkový prehľad o skutkovom deji sporu v nadväznosti na okolnosti vzniku nároku na zaplatenie žalovanej sumy, v konaní zistený skutkový základ neumožňoval súdu ustáliť vznik povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu s príslušenstvom.“

4. O náhrade trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a čl. 4 ods. 2 CSP, čl. 17 CSP, keď žalovanému, ktorý by inak na náhradu trov konania mal nárok, nakoľko bol v konaní plne úspešný, nárok na náhradu trov konania vo výroku II. rozsudku nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli. Súd má pritom za to, že v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, t.j. v súlade s princípom rýchlosti a hospodárnosti konania, bolo v tomto prípade potrebné rozhodnúť o náhrade trov žalovaného uvedeným spôsobom za použitia čl. 4 ods. 2 CSP (keď potrebného ustanovenia niet), t.j. za použitia princípu racionálneho zákonodarcu.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, ktorým navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. Žalobca sa s právnym posúdením

prvoinštančného súdu v celom rozsahu nestotožňuje, súd obsah správne zvolenej právnej normy nesprávne interpretoval a na zistený skutkový stav správne zvolenú, avšak nesprávne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Žalobca zastáva názor, že prejednávacia vec, čo do časti vzniku platného dvojstranného právneho úkonu, teda Zmluvy o povolenom prečerpaní mala byť súdom prvej inštanície posúdená na základe § 43a a nasl. OZ, keď Oznámenie je aj návrhom na uzatvorenie zmluvy (ofertou) a aj prijatím tohto návrhu (akceptáciou). Predmetné Oznámenie bolo vypracované žalobcom a bolo teda jeho prejavom vôle smerujúcim k uzatvoreniu zmluvy určeným žalovanému. Hoci OZ nepredpisuje formu návrhu na uzatvorenie zmluvy, z ustanovenia § 46 odsek 2 OZ vyplýva, že pri písomných zmluvách musí byť aj návrh písomný. Z uvedeného je potom zrejmé, že žalobcov návrh na uzatvorenie zmluvy z hľadiska formy právneho úkonu bol urobený v súlade s platnými právnymi predpismi, t. j. že bola dodržaná písomná forma, ktorá je podľa názoru prvostupňového súdu nevyhnutnou podmienkou platnosti Zmluvy o povolenom prečerpaní (s týmto právnym záverom sa však žalobca nestotožňuje a jeho nesprávnosti rozvádza v ďalšej časti tohto odvolania). Žalobca na podporu tohto tvrdenia poukazuje na rozhodnutie NS ČR, spis. zn. 20Cdo 2427/1998. Ak by súd predmetné Oznámenie posúdil ako návrh na uzatvorenie zmluvy (a neobmedzil sa len na posúdenie jednostranných právnych úkonov žalovaného ako možných návrhov na uzatvorenie zmluvy), nemohol by dospieť k zisteniu, že v prejednávanej veci absentuje určitosť návrhu na uzatvorenie zmluvy. K požiadavke záväznosti a viazanosti oferenta jeho návrhom v prípade jeho prijatia adresátom, žalobca opäť poukazuje na doktrínálny výklad, z ktorého je potrebné vychádzať pri zisťovaní obsahu a zmyslu právnych noriem, podľa ktorého je návrh záväzný vtedy, keď adresát po dôjdení návrhu si pomyslí, že na to, aby som uzatvoril zmluvu, mi teraz už len stačí návrh prijať. Žiadosť žalovaného o povolené prečerpanie (na ktorú odkazuje Oznámenie a ktorá podľa názoru súdu bola podstatným a rozhodujúcim dôkazom v prejednanom spore, avšak nebola súdu predložená) adresovaná žalobcovi je považovaná len za pozvanie k návrhu za účelom začatia procesu tvorby zmluvy. Žalovaný touto žiadosťou len prejavil záujem o službu poskytovanú žalobcom, pričom až žalobca bol ten, kto uskutočnil prejav vôle dostatočne určitý a pre neho v prípade prijatia záväzný, smerujúci k uzatvoreniu zmluvy. Žalobca bol ten, kto sa rozhodol s ktorým subjektom vstúpi do záväzkového vzťahu a kto sa stane jeho zmluvným partnerom. Po tom, ako tento prejav vôle žalobcu došiel žalovanému, bolo už len na vóli žalovaného, či vstúpi do právneho vzťahu s takto vymedzeným obsahom a teda či v súlade s princípom zmluvnej autonómie prijme návrh žalobcu na uzatvorenie zmluvy. Zákonným predpokladom na to, aby bol jednostranný právny úkon adresáta považovaný za prijatie návrhu na uzatvorenie zmluvy je, aby ho akceptant prijal bezvýhradne a včas. O včasnom a bezpodmienečnom prijatí návrhu na uzatvorenie Zmluvy o povolenom prečerpaní jednoznačne a nepochybne svedčí podpis žalovaného na predmetnom Oznámení považovanom za návrh.

6. Žalobca sa nemôže stotožniť ani s právnym záverom súdu o tom, že Zmluva o povolenom prečerpaní mala byť v zmysle ustanovenia § 40 odsek 1 OZ v spojení s ustanovením § 4 odsek 1 zákona č. 258/2001 Z. z. spotrebiteľských úveroch (ďalej aj len ako „ZoSÚ“) uzatvorená v písomnej forme. Nesprávnosť vyššie uvedeného právneho záveru prvoinštančného súdu spočíva v aplikovaní nesprávnej právnej normy na súdom zistený skutkový stav, poukazujúc na ust. § 1 odsek 3 ZoSÚ, podľa ktorého zákon sa nevzťahuje ani na úver formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu; tým nie je dotknuté ustanovenie § 3 ods. 6. Na záväzkový vzťah založený Zmluvou o povolenom prečerpaní nie je možné aplikovať iné ustanovenia ZoSÚ ako ustanovenie § 3 odsek 6 ZoSÚ, nakoľko tento zákon sa nevzťahuje na poskytnutie finančných prostriedkov formou povoleného prečerpania na bežnom účte. Avšak v prejednávanej veci boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky formou povoleného prečerpania na jeho bežnom účte, a preto je neprípustné, aby prvoinštančný súd na takto zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 4 odsek 1 ZoSÚ. Žalobca má za to, že prvoinštančný súd sa v rámci dokazovania a právnych úvah nemal zaoberať písomnou formou ako jednou z náležitostí prejavu vôle, ale mal svoju dôkaznú činnosť obmedziť len na zistenie dodržania povinností, ktoré žalobcovi ukladalo ustanovenia § 3 odsek 6 ZoSÚ, t. j., či bol žalovaný o tam uvádzaných skutočnostiach písomne informovaný. Poukazujúc na ustanovenia § 46 odsek 2 OZ pre uzatvorenie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu... Z priložených listinných dôkazov je potom zrejmé, že Oznámenie je vyhotovené v písomnej forme a zahŕňa podpisy všetkých účastníkov zmluvného vzťahu. Súd prvej inštanície postupoval nesprávne, keď Oznámenie nevyhodnotil ako riadne a platne uzatvorenú zmluvu o úvere, spĺňajúcu zákonom stanovené požiadavky (aj o platnosti právneho úkonu aj o vzniku dvojstranného právneho úkonu), nakoľko právne úkony sa neposudzujú podľa ich pomenovania ale obsahu. Vzhľadom na to, že v súvislosti s nedodržaním písomnej formy Zmluvy o povolenom prečerpaní, súd prvej inštanície spája vznik bezdôvodného obohatenia, si žalobca dovoľuje poukázať

na prípady, kedy OZ prostredníctvom negatívneho výpočtu vylučuje určité plnenia z dosahu ustanovení o bezdôvodnom obohatení. Aj v nadväznosti na to, že súd pri rozhodovaní vo veci samej opomenul aplikovať na zistený skutkový stav predmetné zákonné ustanovenie a teda nezohľadnil ho v odôvodnení Napádaného rozsudku, je žalobca toho názoru, že prvoinštančné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa ustanovenia 455 OZ za bezdôvodné obohatenie sa nepovažuje, ak bolo prijaté plnenie premlčané dlhu alebo dlhu neplatného len pre nedostatok formy.

7. V bode 39 odôvodnenia napádaného rozsudku, súd uvádza, že aj v prípade, ak by dospel k tomu, že Zmluva o povolenom prečerpaní bola uzatvorená platne, nebolo by možné žalobou uplatňovaný nárok považovať za dôvodný. A to z toho dôvodu, že si žalobca nesplnil svoju povinnosť tvrdenia vyplývajúcu mu z ustanovenia § 132 odsek 2 CSP. V prvom rade si žalobca dovoľuje upriamiť pozornosť na obsah žalobného návrhu (Návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 26.05.2016), v ktorom žalobca zrozumiteľne a určito opísal okolnosti, ktorého ho viedli k podaniu žaloby. Tam uvedené tvrdenia, z ktorých má vyplývať oprávnenosť uplatneného nároku, sú podľa názoru žalobcu jednoznačné a konkrétne natoľko, že nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom. Žalobca v žalobe jasne uviedol, na základe akej zmluvy vznikol záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným, uviedol, čo bolo obsahom tohto právneho vzťahu, taktiež poukázal na to, že žalovaný si v súlade so zmluvnými ustanoveniami neplnil svoje povinnosti, na ktoré sa v zmluve zaviazal, riadne a včas. Na podporu svojich tvrdení označil a priložil k žalobe listinné dôkazy preukazujúce rozhodujúce a ním tvrdené skutočnosti. Čo sa týka výšky uplatňovanej pohľadávky, tú žalobca súdu ozrejmil tvrdeniami uvedenými v podaní zo dňa 11.05.2016 (Vyjadrenie k výzve súdu, doloženie listinných dôkazov) a takisto na preukázanie výšky uplatňovanej pohľadávky priložil listinné dôkazy - Špecifikácia pohľadávky a Výpis z úverového účtu žalovaného. Vzhľadom na vyššie uvedené, sa žalobca nemôže stotožniť s názorom súdu o tom, že v prejednávacom konaní žalobca opísanie rozhodujúcich skutočností nahradil odkazom na listinné dôkazy. V tomto smere sa žalobca nestotožňuje s názorom súdu aj z toho dôvodu, že ustálená judikatúra za rozhodujúce skutočnosti považuje údaje, ktoré sú nevyhnuté na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Súd prvej inštancie v súvislosti so svojím záverom o tom, že zo strany žalobcu nebola splnená povinnosť tvrdenia podoporne poukázal na dve rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, v právnych veciach totožného žalobcu, v týchto sa však nejednalo o totožný skutkový a ani právny stav. V zmysle predostretých skutočností sa žalobca nestotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a ani s jeho následným nesprávnym právnym posúdením. Žalobca má za to, že ak by súd vec správne právne posúdil, dospel by k tomu, že Zmluva o povolenom prečerpaní bola riadne uzatvorená (z hľadiska dvojstrannosti právneho úkonu), následne by musel dospieť aj k tomu, že bola uzatvorená v písomnej forme (aj keď zákon písomnú formu pre Zmluvu o povolenom prečerpaní neustanovuje). Pri takomto zistenom skutkovom stave a jeho správnom právnym posúdení, potom nemôže obstáť tvrdenie, že zo Špecifikácie pohľadávky vyplýva, že žalovaný vrátil žalobcovi viac finančných prostriedkov ako vyčerpal, nakoľko by bolo potrebné sa vysporiadať aj s tou skutočnosťou, že žalovaný bol povinný žalobcovi za dočasné poskytnutie finančných prostriedkov uhrádzať žalobcovi odplatu (riadne úroky) a v prípade omeškania s úhradou dohodnutých splátok aj úroky z omeškania.

8. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

9. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP). Odvolací súd pristupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa CSP.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo

oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

12. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

13. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v plnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca ako banka a žalovaný ako majiteľ účtu uzavreli dňa 29.06.2009 Zmluvu o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB Pohoda (č.l. 5), na základe ktorej zmluvy sa žalobca zaviazal zriadiť a viesť pre žalovaného bežný účet v mene EUR. V zmluve sa žalovaný zaviazal čerpať finančné prostriedky a vystavovať platobné príkazy len do výšky voľných peňažných prostriedkov na účte, resp. do výšky zmluvne povoleného prečerpania. V zmluve sa banka zaväzuje na základe žiadosti majiteľa účtu vyhodnotiť možnosť poskytnutia povoleného prečerpania k účtu, s tým, že v prípade splnenia stanovených podmienok banky na poskytnutie povoleného prečerpania účtu uzatvorí banka s majiteľom účtu Zmluvu o povolenom prečerpaní bežného účtu. Žalobca vystavil žalovanému Oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania k žiadosti reg.č. 003261286R zo dňa 02.07.2009 (č.l. 6), ktoré oznámenie žalovaný prevzal 02.06.2009. Z Oznámenia o zosplatnení úveru zo dňa 01.12.2014 (č.l. 9) vyplýva, že žalobca oznámil žalovanému, že vyhlásil celú pohľadávku z úveru dňom 30.11.2014 za splatnú a vyzval žalovaného na zaplatenie celej dlžnej čiastky 1.048,54 eura. Oznámenie bolo doručené žalovanému dňa 04.12.2014 (č.l. 10). Podľa Špecifikácie pohľadávky (č.l. 27) žalovaný čerpal od žalobcu celkom sumu 31.921,87 eura (súčet položiek v stĺpci „Cerpanie“) a žalobcovi zaplatil celkom sumu 33.583,75 eura (súčet položiek v stĺpci „Zaplátene celkom“).

15. Súd prvej inštancie správne posúdil prípadnú zmluvu o povolenom prečerpaní bežného účtu ako aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako spotrebiteľské zmluvy v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď ide štandardné formulárové zmluvy, uzavreté medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom, pričom predmetné zmluvy okresný súd zároveň považoval za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase ich uzavretia. Pokiaľ ide o zmluvu o povolenom prečerpaní bežného účtu prvoinštančný súd správne uzavrel, že žalobca nepreukázal jej uzavretie v písomnej forme, ktorá sa vyžaduje, keď žalobca preukázal len oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania. Zmluva o bežnom účte výslovne odkazuje na uzavretie zmluvy o povolenom prečerpaní bežného účtu, preto bolo legitímnym očakávaním žalovaného, že v prípade povolenia prečerpania s ním bude uzatvorená riadna zmluva o povolenom prečerpaní. Riadnu zmluvu nemôže nijako nahradiť jednostranné oznámenie o poskytnutí povoleného prečerpania, ktoré má charakter jednostranného právneho úkonu a nie charakter zmluvy. Na tomto oznámení sa nachádza podpis žalovaného zo dňa 02.06.2009 a podpis žalobcu 02.07.2009, z čoho tiež vyplýva pochybnosť, kedy a čo vlastne žalovaný podpisoval a s akým znením oznámenia bol oboznámený. Túto pochybnosť je potrebné vykladať v prospech spotrebiteľa, a teda je nevyhnutné dospieť k záveru, že žalobca nepreukázal riadne uzatvorenie zmluvy o povolenom prečerpaní.

16. Súd prvej inštancie rozhodol o zamietnutí žaloby z dôvodu nepreukázania uzavretia zmluvy o povolenom prečerpaní a z dôvodu nepreukázania, v akej výške žalovaný úver (povolené prečerpanie) čerpal a v akej výške ho vrátil.

17. Dokazovanie je procesným právom upravený postup súdu a strán, účelom ktorého je získanie poznatkov dôležitých pre rozhodnutie súdu, ktorými sa overuje ne/pravdivosť tvrdení strán.

18. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania bolo v čase rozhodovania súdom prvej inštancie § 132 CSP, podľa ktorého sú to strany, ktoré označujú dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

19. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok sporu, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé), je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

20. V prejednávanej veci potom bolo práve na žalobcovi preukázať svoje tvrdenia, ktoré mali zakladať dôvody pre ním v žalobe tvrdeného nároku na zaplatenie žalovanej sumy, čo žalobca opomenul, keď nepredložil súdu potrebné tvrdenia, hoci ho súd prvej inštancie k tomu vyzýval, a to konkrétne na špecifikáciu spôsobu vyčíslenia žalovanej sumy. Bez týchto tvrdení nebolo potom možné zistiť, ani správnosť ich výpočtu, pričom nie je úlohou súdu bez predchádzajúceho tvrdenia žalobcu preverovať správnosť položiek v predloženej tabuľke a zisťovať, na základe akých skutočností boli tieto čiastky žalovanej účtované. Nepochybne bolo povinnosťou žalobcu tvrdiť a neskôr preukázať, prečo sa proti žalovanému domáha práve zaplatenia sumy 1.470,72 Eur s príslušenstvom, keď žalobca nešpecifikoval spôsob výpočtu (istiny) 970,- Eur, úroku 356,20 Eur (z čoho pozostávajú), úroku z omeškania 144,52 Eur (z akej sumy a za aké obdobie), keď ani jeho doplnenie žaloby zo dňa 11.05.2018 nemožno považovať za dostatočné. Pri nesplnení tejto povinnosti (napriek výzve súdu) bol potom postup súdu prvej inštancie správny, keď aj pre neunesenie dôkazného bremena tvrdenia žalobcu uplatnenej žalovanej sumy žalobu ako nedôvodnú zamietol.

21. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

22. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane vecne správneho výroku o náhrade trov konania, v súlade s ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

23. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonan žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

25. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyšiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

26. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

27. Odvolací súd toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudkom nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).